

ПЕРЕД ШЕСТИМ КОНГРЕСОМ КОМУНІСТИЧНОГО ІНТЕРНАЦІОНАЛУ.

(Докінчення.)

У ФРАНЦІЇ.

Успіхи французьких комуністів на парламентних виборах — найкращий доказ, що навіть не вважаючи на певні помилки й хиби комуністичної партії, ідеї комунізму що-разу глибше ширяться серед робітничого класу. На першому турі виборів комуністи збрали щось із 1,000,000 голосів, на черв'ї мільона більше, ніж 1924 р. (825,000).

Збільшення кількості комуністичних виборців сталося за найлютішого цукрування комуністів, обвинувачень їх у державній зраді і окремих діячів її в "уголовщині" від буржуазних партій та соціалістів, що об'єдналися в один антикомуністичний табір.

Темп завоювання мас значно прискорився за умови стійкого послідовного проведення французькою компарією єдиного фронту знизу, з масами позапартійних соціалістичних і синдикалістичних робітників, що висуває теперішні становище і в Франції, де соціалісти одверто пішли на безпосередню службу буржуазній державі і капіталістичній раціоналізації. Французькі комуністи вже на теперішніх виборах почали застосовувати рішучу тактику. Вони зовсім відмовилися блокуватися з соціалістичними організаціями.

Головне гасло комуністів у виборчій кампанії — класова боротьба. Висуваючи це гасло, вони мобілізують класову свідомість робітничого класу, звільняючи їх від впливу реформістів. Після виборів нова тактика партії мусить поглибитися. Партія повинна стати на чолі страйкової хвилі, що вже починається. Революційна унітарна конференція партії повинна перебудувати свою діяльність в такий спосіб, щоб вона спиралася безпосередньо на робітників підприємства.

Реформісти загальної конфедерації праці не хочуть їх усвідомити, боячись пробудження активності мас. Найважливіше завдання, що стоїть перед унітарними спілками, утворити ці організації. Профспілкорова робота повинна стати за центральне завдання комосередків на підприємствах, бо лише ставши на чолі економічної боротьби мас, комуністична партія здобуде цілковите довір'я й авторитет серед пролетаріату, виявить себе справжнім проводирем, спроможним вести маси на рішучі бої проти капіталу.

Останніми актами французька партія показує, що вона щодня більше більшовізується.

ї стоїть на шляху до прискорення зросту та свого впливу в робітничих масах.

В АМЕРИЦІ ТА ІНШИХ КРАЇНАХ.

Найбільші зрушення в лівий бік виявляє робітничий рух Північно-Американських Злучених Держав. Тут, як і в Англії авангардом робітничого класу є гірники, які вже більше року борються проти вугільних магнатів і їх льокавів із юнії гірників, що пристає до Американської Федерації Праці. Просто на очах зростає ліве крило в юнії гірників за проводом американських комуністів. Комуністична (Воркер-Парті) Партія Америки поширює в такий спосіб вплив на корінну масу американського пролетаріату. Комунізм шириться в гушавині найаристократичніших своїх життєвих рівнях робітничих загонів.

Зростає комуністичний рух в десятках країн Заходу — Чехословаччині, Австрії, Угорщині, на Балканах. Здіймається велика хвиля революційного антиімперіалістичного руху в країнах Латинської Америки. Трейд-юніїний рух цих країн виразно виявив останніми місяцями свій потяг до Профінтерну. На IV. конгресі Профінтерну в березні місяці 1928 р. вперше брали участь представники всіх країн Латинської Америки.

В КОЛЬОНІАЛЬНИХ КРАЇНАХ.

На Далекому Сході на величезних просторах колоніальних і напівколоніальних країн, як і раніше, перекочуються хвилі революційного обурення. Будь-якої міцної стабілізації, де зважаючи на тимчасовий розгорт революційного піднесення, імперіалізм в Китаї не досяг. Південь Китаю, як і раніше, клекотить вогні селянських повстань і повстанської війни за проводом добре випробуваної комуністичної партії. Вибухла знову громадянська війна на півночі між старими й новими мілітаристами розв'язує знову революційні сили, прискорює, розвинуток селянської революції й наближає нове піднесення робітничого руху.

В іншій велетенській країні Сходу — Індії, після кількох років тиші, також здійснюється хвиля національного руху. Та її одміна від першої хвилі 1919—21 р. полягає в тому, що прокинувся, нарешті, справжній гегемон національної революції — індійський пролетаріат.

Робітничий клас Індії не відстає від загального піднесення

руху, а йде на чолі. Нині в Бомбей і інших частинах країни страйкують сотні тисяч текстильників і залізничників, що протестують проти каторжного злиденного існування, на яке засудив індійських кулі англійський імперіалізм і "національно" настроєні індійські підприємці, які гадають і теснер придушити національний рух під своїм проводом для угоди з Англієюми, як вони це зробили після війни. Та на лихо буржуазії, вже сформувався в партію комуністичний авангард пролетаріату.

За найближчої участі комуністів утворено в низці провінцій Індії масові робітничо-селянські партії, що успішно здобувають позиції в зрослому профспілково-рухові, конгресі профспілок, серед мас дрібної буржуазії, що підтримує ліве крило партії Свараджі.

Чи можуть комуністичні робітники всього світу поскаржитися на перебіг історії, якщо останній неухильно зміцнює табор світової революції й послаблює позицію імперіалістичних гнобителів? А. Гуревич.

ТАМ, ДЕ БУШУВАЛА ПОВІНЬ.

Село Устерія, повіт Косів. Зруйнована хата й обійстя занесене камінням. Поширені будинки лежать в такому стані й до нині. В селі Устерії вода забрала багато господарських будованих, худоби і 8 осіб в людях. (Фотографія т. І. Навізіського.)

Частина зібраних селян села Меміброд, повіт Сколе, перед розподілом допомоги. (Фотографія т. І. Навізіського.)

Гурт потерпілих від повені селян в селі Спінтавій тешай, повіт Сколе, перед розподілом допомоги. (Зимка взята перед вечором. Фотографія т. І. Навізіського.)

Товаришу Робітнику! Не забувай, що твоя одинока газета в Канаді — "Українські Робітничі Вісті" — видається лише за твої гроші і інших таких самих, як ти. Памятай, що твоя газета від нікого не надіється помочі, лише від тебе. Тому прислав передплату і скляний змюжеш на пресовий фонд, а цим сповниш свій найголовніший обов'язок!

СКОРО-ВЛАДЩИНА.

(В десятиріччю гетьманської оперетки на Україні.)

На Миколаївській гуде, Як жучий рій в гноївці, І військо йде, товпа бредє, Як на царину вівці.

Ідуть пугати барани "Народної Громади", "Вірни Українці-Сини", Панове демократи.

Довкола них штики сторчать, Блєстять шаблі й погоні... А на двірці гудки вищать — Айхгорна ешелони.

— Куди це йдуть оці фраки, Циліндри й еполети? — Царя? Знова? — Птєс, ні чичирк!

Нам треба ще мовчати! — Мовчати! Годи... Заберуть І поле, і худобу! — Не бійся, всего не зжеруть, Не заберуть до гробу.

Ми вже навчилися усувать Помазаників божих, І не поможе чорна "рать" Погонніки ворожих...

А в цирку рух... Ур-ра! луна... Виняється естрада, На ній пугає старшина Й Павлуша Скоропада.

З гурту гукя вельможний пан Липинський з Вячеслава: — Нехай живе Павло гетьман І кайзерова слава!

— Тричі "Ур-ра!", ще тричі! ["Hoeh!"] Ревнула вся громада.

— Нехай живе гетьман Павло! — Hoeh Hauptman Skoropada!" — Покорніше благодарю!"

Кланяється Павлуша. — Служил я русскому царю, І кайзеру послужу."

І Німца дякує Павло, Раденький як дитина... Аж знову "сава" загуло — Це Вячеслав з Липина:

— Волею господа з небес І кайзера з Берліна Гетьманський рід у нас

Воскрєсла Україна. Один гетьман буде у нас, Як господь бог єдиний, І наше право повсякчас І прапор жовто-синий.

Ми відберемо від хлопів Усі маєтки наші, Церковні добра для попів, Казенні і монаші.

А в ділі шім поможуть нам Німецькі генерали... Добо научу всім хамам, Шабо вдруге вже не крали.

І заведем ще ліпший лад, Як за царя Миколи І не повстане хлопський гад До бунту вже ніколи!"

— Ja wohl! O ja! — загули тут Німецькі потентати,

— В нас є ча це шаблі та кнут, Машингвери й гармати.

Ми й радо відбудуєм вам Миколові в'язниці, Тільки в заплату дайте нам Мужницької пшениці!

— Хіба нам жаль — гукнули [враз, Хлопів і їх пшениці?]

Ви дріть з них шури й рікте Здирайте й новаци! —

Добили згоди... І Павла Олією з Берліна Помазала на короля Пугата Україна...

Затуркотили край села Німецькі "машингвери", Принесли новий лад Павла Кайзерівські "ландвери".

І розбрилися по балках Німецькі батальони, І мстилися на мужиках "Карательні" загони...

Потяги йдуть, гудуть, сопуть, В дорозі за границю... Вони мужницький піт везуть, Селянську кровавицю.

І девять місяців під ряд Стогнали хлопський душі Й гуляв "карательний отряд" Німецького Павлуші.

Десяток літ вже пролетів Як пруські генерали Для "благородних" наймитів Ватажка вибірали.

І плачуть-стогнуть в хвилі цій, В десяти роковини, Панове шляхта, панотці І виродки-кретини.

І висилають до Ванзе Питання настирливі: — Коли нас, пане, повезеши На наші рідні ниви?

І лине відповідь з Ванзе Павлуші Скоропада: — Ніхто вже вас не повезе... Немає вже нам ради!

Утратив трон Вільгельм на все, В сухотах монархисти, І східний вітер все несе Ліхні зловіщі вісти.

Тремтить зі страху Гіндербург І вже на ладан дише... Йому дух Розі Люксембург Вже засуд смерті пише.

Пропало все... Школ? Ідуть с... чи фа? Гудє ч проголошено воєнний стан і заведено гостру цензуру; — По армія Чан Цо-Ліна розбита і відступає.

Здорові Друзі! Японія, 2. червня. — Мені да з Пекіну каже сьогодні столиця північного Китаю... Бо вчорке евакуації реакцій-Ні генерала Чан Цо-Ліна, що там заведено гостру цензуру.

Ще близько два роки диктатор півночі. Чужоземні гар-А зні й легаші пригрозили на всяку есентуальність.

У Пекіні проголошено воєнний стан. Поліція й жандармерія патрулюють вулиці міста. Всі особи, що є на вулицях після заходу сонця, підлягають допитах.

Японське міністерство війни вважає, що Чан Цо-Лін, який свого часу хотів проголосити себе цісарем Китаю і був перше найсильнішим реакційним генералом у Китаю, вневдовзі та до Мукдену (в Маньчжурській провінції) набувати хату, брідя-го, Карлос виявляє надзвичайну енергію й робив чудеса і в джунглях і на базарі. Він якось за один день спіймав п'ятьдесят пануг. Другого дня зловив чотири мали. Пакіта раділа й пишлася, груди її часто підіймалися й опускалися, ніби-то вітер їх надивав. Але раптом Карлос знову кидав працювати і знов шлім дини продавав у джунглях, розмовляючи з малими звірятами та комахами на деревах, або грався з голими дітьми на вулиці, і замість того, щоб складати гроші, віддавав їм свої мідики на цукерки.

Родрігєс тепер уже вставляв вікна у свою хату. Пакіта вже примирилася. Вона раз-у-раз більше переконувалася, що Карлос негодящий. Від мрій, співів та пестощів вона не буде сита та одягнена. Треба ще до того і хліба й м'яса.

За десять день до терміну Родрігєс цілком випадково зустрівся з Пакітою на Каміно Реаль.

Дістав він відпис на "Лист До Братів-Хайборобів". Що так звучить: "Дарма [пестити]

Ми знаєм вас неробів... Це-ж ви писали майже рік Киутами нашу спину... Ох! Памятатиме по вік Гетьманську писанину...

Ви накажіть своїм братам, Хай не сєрєбїть їх шукура, Бо ми їх скоро вишлем там, Де Врангель і Петлюра..."

Та він як в рот води набрав, І вам не шле наказу (Мабуть страх мову відобрав), Тому я сам вам кажу:

— Покиньте мрії дїтєвїк Про поворот гетьманства, Про панування кулакїв, Про верховодство панства;

Не слухайте, що бреше "мот" Осип Назар-Тупиця, Чи дурноватий Дон-Кіхот, Мій чуря Остриця.

Бо все, що плещуть дурні ті: Тулиця й Остриця — Фантасмагорії пусті І "ветхїя" дурниця.

А через вас готов ваш пан Піти до домовни Ми — з ласки божої гетьман Всїєї України..."

Бодяк з МУЗЕЙ ІМ. ЛАЗАРЄВСЬКОГО НА КОНОТОПЦІНІ.

В Конотопі існує музей, що його ще 90-их років намагався утворити відомий історик України О. М. Лазарєвський, який передав тоді цінні колекції для цього музею. Але за царських часів музей не організовано, а щойно радянська влада в 1920 році здійснила думку Лазарєвського, організуючи Конотопський музей, якого надано ім'я Лазарєвського.

Маленький спочатку він поступово розвивався особливо, коли до нього прилучено цінні колекції з Дубанки та з Борзни—твори відомого українського художника М. Ге. При музеї є велика наукова бібліотека, де сконцентровані рештки колишніх наукових книгозбірень Лазарєвського.

ЧАН ЦО-ЛІНА.

Гудє ч проголошено воєнний стан і заведено гостру цензуру; — По армія Чан Цо-Ліна розбита і відступає.

Друзі! Японія, 2. червня. — Мені да з Пекіну каже сьогодні столиця північного Китаю... Бо вчорке евакуації реакцій-Ні генерала Чан Цо-Ліна, що там заведено гостру цензуру.

Ще близько два роки диктатор півночі. Чужоземні гар-А зні й легаші пригрозили на всяку есентуальність.

У Пекіні проголошено воєнний стан. Поліція й жандармерія патрулюють вулиці міста. Всі особи, що є на вулицях після заходу сонця, підлягають допитах.

Японське міністерство війни вважає, що Чан Цо-Лін, який свого часу хотів проголосити себе цісарем Китаю і був перше найсильнішим реакційним генералом у Китаю, вневдовзі та до Мукдену (в Маньчжурській провінції) набувати хату, брідя-го, Карлос виявляє надзвичайну енергію й робив чудеса і в джунглях і на базарі. Він якось за один день спіймав п'ятьдесят пануг. Другого дня зловив чотири мали. Пакіта раділа й пишлася, груди її часто підіймалися й опускалися, ніби-то вітер їх надивав. Але раптом Карлос знову кидав працювати і знов шлім дини продавав у джунглях, розмовляючи з малими звірятами та комахами на деревах, або грався з голими дітьми на вулиці, і замість того, щоб складати гроші, віддавав їм свої мідики на цукерки.

Родрігєс тепер уже вставляв вікна у свою хату. Пакіта вже примирилася. Вона раз-у-раз більше переконувалася, що Карлос негодящий. Від мрій, співів та пестощів вона не буде сита та одягнена. Треба ще до того і хліба й м'яса.

За десять день до терміну Родрігєс цілком випадково зустрівся з Пакітою на Каміно Реаль.

Він справді, був талановитий хлопець. Якби це Карлос мав хоч половину цього! Пакіта цього вечора пішла остаточно поговорити з Карлосом.

"Два місяці вже минають; це два-три дні, й ідуть дощі. Що ви встигли зробити?"

"Я маю тільки сто песо" — відповів Карлос.

"Ви мене не любите?" — допитувалася Пакіта.

"Кохаю, і від того ще більше сумую. Але з мого брата кращий торговець. Він ошадив грошей разів у вісім більше, ніж я."

"А невже-ж ви й цього не можете зробити для мене? — сказала Пакіта, і голос її тремтів від гніву. — "Ви весь час ледарювали. Я бачила, як ви роздавали свої гроші отим дітям-голодарцям."

(Даї буде.) Товариші! Приєдуйте нових передплатників для "Українських Робітничих Вістей!"

ЩАСТЯ

(Продовження.)

"І біле ліжко, на якому будуть намальовані жовті і золоті квіти, й велике дзеркало, і різнобарвна шаля, і кілька килимів, щоби прикрасити хату, якщо одна жінка зробить мені шану вийти за мене заміж". І великою спокую було для Пакіти, дивлячись йому у вічі, дати відповідь словами або без слів. Бо жінка найкраще, вмє говорити, коли нічого не говорить. В її халупі дах протікав і не було там ні стола, ні ліжка. А єдине дзеркало, що вона мала, це було те маленьке, яке переходувалося між тисячами бганою і різнокольорового авбраня.

"І це гребінець для волосся я купула для цієї жінки. Великий чорний гребінь, виложений сріблом, та ще й вівло з чорним мережевом. І черевички з червоними закладками. Коли я знею прийду до міста, люди на вулиці показуватимуть на неї й говоритимуть: "Ось їде жінка Родрігєса Венасєса". Так він говорив, бо люди єспанської крові люблять пишатися.

Все це спокуювало, дуже спокуювало Пакіту. "Я певна, що ця жінка буде щаслива з вами", — відповіла вона через хвилину, опанувавши себе, але думки її раз-у-раз повертались до Карлоса. Ах, коли-б він назбирав грошей та збудував таку хату, яку їй змалював Родрігєс, вона була-б далеко щасливіша з своїм улюбленим. Вона знала, що Карлос її кохає. Але він нічого не робить, щоб ошадити гроші на хату й на дарунки для улюбленої жінки. Він ходить у джунглі, щоб там мріяти й співати. Замість того, щоб працювати, складає байки. Жінка його ходитиме напівгола, без гребінця в волоссі й без черевичків з червоними закладками. Вони будуть щасливі, але помиритимуть з голоду й від холоду. Ах, як-би Карлос хоч трошки був схожий на свого брата.

Родрігєс розсердився, що вона не дала йому рішучої відповіді на його натяки, отже він цілий день з нею не розмовляв. Ось прокляття мішаної крові: людина говорить як Єспанець, а потім чинить

як Індієнин. Знайшовши якийсь привід, вона опідєнє пішла з базару. Родрігєс був певний, що вона пішла побачитися з братом. Увечері він її знайшов. Вони поруч сиділи на великому камені. Карлос схиливши голову, а Пакіта, гойдаючись і нахилиючись у нього, намагалась його у чомусь переконати.

Протягом найближчих тижнів вона була привітна то з Родрігєсом, то з Карлосом. Мати, боячись кривавої розправи між двома братами, вирішила розв'язати цю справу. Все місто знало, що діялось в Дар'єнських джунглях тільки про це й було розмови. Одні були за Родрігєса, другі за його брата, і всі вони кляли дівчину. Цієї весни було чимало дівчат, для яких прийшла пора кохання. У кожній хаті було братів радо вітали-б, як наречених.

Одного дня, коли всі троє були вкупі, до них сміливо підступила мати.

"Слухай, Пакіто, обидва твої сини, обох я кохаю. Якщо ти кохаєш одного з них, то скажи, — тоді другий пошукає собі іншої дівчини."

"По всьому Каміно Реаль від Номбре де-Діос до Бальбоа знайдуться сотні дівчат, що раді будуть вийти заміж за кож-

ного з них. Віддай свою любов тому з них, для кого вона призначена, поки вони ще не стали ворогами".

І тоді Пакіта сказала те, що було в неї на серці: "Часами мені здається, що треба вийти за Родрігєса, бо він дужий, сміливий, і добрий з нього торговець; буде з нього також добрий хазяїн. Обридли мені злидні. З того часу, як втікла я до джунглів, я завжди була бідна. До того-ж я жила в хаті, де дах не протікав, спала на гарній м'якій постелі й їла все, що мені хотілось. А часами я думаю, що більше кохаю Карлоса; він наче старша сестра для мене. Але як я можу вийти за нього, коли він цілими днями у лісі пропадає, нічого не робить і нічого не може мені подарувати, окріч свого серця й душі, бо нічого не має. Так ось що мені спало на думку. Через два місяці підуть великі дощі. Родрігєс має досить грошей, щоб збудувати й обставити хату. Якщо Карлос за два місяці зможе те саме зробити, я вийду за нього".

Сказавши це, Пакіта вишла з хати. Кожний, почувши, як засміявся Родрігєс, зрозумів, який він був певний, що зваз гору над Карлосом. Звідки Карлосові за такий короткий час взяти грошей? Такий

він був певний, що на другий день пішов до купця й почав торгувати ліжко, свідчє шаль, гребінець і черевички-червоними закладками. Це все це треба було витратити, себо гроші. Але він мав ще перєгєтє до Мукдену (в Маньчжурській провінції) набувати хату, брідя-го, Карлос виявляє надзвичайну енергію й робив чудеса і в джунглях і на базарі. Він якось за один день спіймав п'ятьдесят пануг. Другого дня зловив чотири мали. Пакіта раділа й пишлася, груди її часто підіймалися й опускалися, ніби-то вітер їх надивав. Але раптом Карлос знову кидав працювати і знов шлім дини продавав у джунглях, розмовляючи з малими звірятами та комахами на деревах, або грався з голими дітьми на вулиці, і замість того, щоб складати гроші, віддавав їм свої мідики на цукерки.

Родрігєс тепер уже вставляв вікна у свою хату. Пакіта вже примирилася. Вона раз-у-раз більше переконувалася, що Карлос негодящий. Від мрій, співів та пестощів вона не буде сита та одягнена. Треба ще до того і хліба й м'яса.

За десять день до терміну Родрігєс цілком випадково зустрівся з Пакітою на Каміно Реаль.

Він справді, був талановитий хлопець. Якби це Карлос мав хоч половину цього! Пакіта цього вечора пішла остаточно поговорити з Карлосом.

"Два місяці вже минають; це два-три дні, й ідуть дощі. Що ви встигли зробити?"

"Я маю тільки сто песо" — відповів Карлос.

"Ви мене не любите?" — допитувалася Пакіта.

"Кохаю, і від того ще більше сумую. Але з мого брата кращий торговець. Він ошадив грошей разів у вісім більше, ніж я."

"А невже-ж ви й цього не можете зробити для мене? — сказала Пакіта, і голос її тремтів від гніву. — "Ви весь час ледарювали. Я бачила, як ви роздавали свої гроші отим дітям-голодарцям."

(Даї буде.) Товариші! Приєдуйте нових передплатників для "Українських Робітничих Вістей!"